

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

Ławnik SN Arkadiusz Sopata

Protokolant starszy inspektor sądowy Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego, prokurator Małgorzaty Ciężkowskiej – Gabrys w sprawie X.Y. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze

na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 26 kwietnia 2023 r.

po rozpoznaniu odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego

od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 3 marca 2022 r., sygn. PK I SD [...]

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego, pod sygnaturą akt [...],

wniosła o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko X.Y. - prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w W. o to, że:

I. w okresie od 1 lipca 2017 r. do 18 września 2019 r. w W., w tym pełniąc do dnia 10 lipca 2019 r. funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w W., w związku z prowadzeniem pozostającego w jego referacie śledztwa własnego o sygn. PR Ds. [...] (poprzednio o sygn. PR Ds. [...]), dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 100 § 4 w zw. z art. 106 k.p.k. w zw. z art. 306 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 306 § 3 k.p.k., art. 307 § 1 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez zwłokę w wydaniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w tej sprawie, zainicjowanej zawiadomieniem o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa, wniesionym 24 kwietnia 2017 roku przez J.K., zaniechanie doręczenia mu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z 30 sierpnia 2017 roku (wówczas o sygn. PR Ds. [...]) w sprawie o przestępstwo z art. 233 § 4 k.k., które zostało wydane przedwcześnie - bez zapoznania się z treścią kwestionowanej przez pokrzywdzonego opinii biegłych mającej służyć za dowód w postępowaniu o sygn. Ds. [...] tamtejszej jednostki prokuratury i wyekspediowanie do pokrzywdzonego decyzji procesowej wraz z pismem dopiero 18 września 2019 r., jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 i 15 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.,

to jest o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (t. jedn. Dz.U. z 2021. poz. 66 ze zm.),

II. w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. w W., w tym pełniąc do dnia 10 lipca 2019 roku funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w W., w związku z prowadzeniem pozostającego w jego referacie śledztwa własnego o sygn. PR Ds. [...] (poprzednio o sygn. PR Ds. [...]):

- dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 310 § 2 k.p.k. w zw. z § 130 ust. 2 i 3 i § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez to, że w toku powyższego postępowania nie wystąpił do prokuratora bezpośrednio przełożonego, w okresie od

6 kwietnia 2017 r. do 6 października 2017 r. z wnioskami o przedłużenie okresu śledztwa własnego prokuratora na czas powyżej 3 miesięcy i osobiście wydał, w tym czasie, postanowienia o przedłużeniu okresu śledztwa oraz nie wystąpił 6 stycznia 2018 roku do prokuratora nadrzędnego z wnioskiem o przedłużenie okresu śledztwa na dalszy czas oznaczony powyżej roku i 13 stycznia 2018 r. osobiście wydał postanowienie w tym przedmiocie;

- dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 22 § 1 k.p.k., art. 100 § 4 w zw. z art. 106 k.p.k. w zw. z art. 22 § 2 k.p.k. w zw. z § 214, § 215 ust. 1 i § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez niezasadne wydanie 30 kwietnia 2018 roku postanowienia o zawieszeniu śledztwa (wówczas o sygn. PR Ds. [...]) z uwagi na niemożność wykonywania czynności procesowych z udziałem świadka T.K. w sytuacji, gdy nie przedsięwzięto żadnych czynności procesowych zmierzających do wezwania świadka na przesłuchanie, niedoręczenie pokrzywdzonemu odpisu postanowienia o zawieszeniu śledztwa, zaniechaniu sprawdzenia, w okresie od 1 maja 2018 r. do 26 września 2019 r., dalszego istnienia przyczyn zawieszenia postępowania oraz jego niepodjęcie - w okresie od 5 października 2019 r. do 12 czerwca 2020 r. - pomimo ustania przyczyn zawieszenia, jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.;

- dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez to, że śledztwo powyższe prowadził w sposób przewlekły i w okresie od 17 sierpnia 2017 r. do 9 października 2017 r., od 26 października 2017 r. do 8 stycznia 2018 r., od 1 maja 2018 r. do 26 września 2019 r. oraz od 5 października 2019 r. do 11 czerwca 2020 r. nie wykonał żadnej czynności w tej sprawie, w wyniku czego doszło do naruszenia prawa stron do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie,

jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.;

- dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o przetwarzaniu informacji kryminalnych (Dz.U.2019.2126 t.j.) poprzez nieprzekazanie, w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. informacji kryminalnej - formularza rejestracyjnego przestępstwa;

- dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 463 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 k.p.k. zw. z § 252 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez nienadanie, w okresie od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z 12 czerwca 2020 r. o umorzeniu śledztwa w tej sprawie, jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.;

to jest o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (t. jedn. Dz.U. z 2021, poz. 66 ze zm.).

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym orzeczeniem z dnia 6 września 2022 r., sygn. PK [...] obwinionego X.Y. uznał za winnego tego, że:

w okresie od 1 lipca 2017 r. do 18 września 2019 r. w W., w tym pełniąc do dnia 10 lipca 2019 r. funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w W., w związku z prowadzeniem pozostającego w jego referacie śledztwa własnego o sygn. PR Ds. [...] (poprzednio o sygn. PR Ds. [...]), dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 100 § 4 w zw. z art. 106 k.p.k. w zw. z art. 306 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 306 § 3 k.p.k., art. 307 § 1 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez zwłokę w wydaniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w tej sprawie, zainicjowanej zawiadomieniem o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa, wniesionym 24 kwietnia 2017 roku przez J.K., zaniechania doręczenia mu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z 30 sierpnia 2017 r. (wówczas o sygn. PR Ds. [...]) w sprawie o przestępstwo z art. 233 § 4 k.k., które

zostało wydane przedwcześnie - bez zapoznania się z treścią kwestionowanej przez pokrzywdzonego opinii biegłych mającej służyć za dowód w postępowaniu o sygn. Ds. [...] tamtejszej jednostki prokuratury oraz dołączenia jej kserokopii do akt niniejszej sprawy i wyeksponowanie do pokrzywdzonego decyzji procesowej wraz z pismem dopiero 18 września 2019 r., jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 i 15 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.

to jest przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (t. jedn. Dz. U. z 2022, poz. 1247), ustalając, iż przewinienie to stanowi wypadek mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 wskazanej ustawy odstąpił od wymierzenia kary (pkt I sentencji orzeczenia).

Jednocześnie wskazanym orzeczeniem Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uznał obwinionego X.Y. za winnego tego, że:

w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 12 czerwca 2020 r. w W., w tym pełniąc do dnia 10 lipca 2019 roku funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w W., w związku z prowadzeniem pozostającego w jego referacie śledztwa własnego o sygn. PR Ds. [...] (poprzednio o sygn. PR Ds. [...]) dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa:

- tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 310 § 2 k.p.k. w zw. z § 130 ust. 2 i 3 i § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez to, że w toku powyższego postępowania nie wystąpił do prokuratora bezpośrednio przełożonego, w okresie od 6 kwietnia 2017 r. do 6 października 2017 r. z wnioskami o przedłużenie okresu śledztwa własnego prokuratora na czas powyżej 3 miesięcy i osobiście wydał, w tym czasie, postanowienia o przedłużeniu okresu śledztwa oraz nie wystąpił 30 grudnia 2017 r. do prokuratora nadrzędnego z wnioskiem o przedłużenie okresu śledztwa na dalszy czas oznaczony powyżej roku i 13 stycznia 2018 r. osobiście wydał postanowienie w tym przedmiocie,

- tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 22 § 1 k.p.k., art. 100 § 4 w zw. z art. 106 k.p.k. w zw. z art. 22 § 2 k.p.k. w zw. z § 214,

§ 215 ust. 1 i § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez niezasadne wydanie 30 kwietnia 2018 r. postanowienia o zawieszeniu śledztwa (wówczas o sygn. PR Ds. [...]) z uwagi na niemożność wykonywania czynności procesowych z udziałem świadka T.K. w sytuacji, gdy nie przedsięwzięto żadnych czynności procesowych zmierzających do wezwania świadka na przesłuchanie, nedoręczenie pokrzywdzonemu odpisu postanowienia o zawieszeniu śledztwa, zaniechaniu sprawdzenia, w okresie od 1 maja 2018 r. do 26 września 2019 r., dalszego istnienia przyczyn zawieszenia postępowania oraz jego niepodjęcie - w okresie od 5 października 2019 r. do 12 czerwca 2020 r. - pomimo ustania przyczyn zawieszenia, jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.,

- tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 237 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206 t.j. ze zm.) poprzez to, że śledztwo powyższe prowadził w sposób przewlekły i w okresie od 17 sierpnia 2017 r. do 9 października 2017 r., od 26 października 2017 r. do 8 stycznia 2018 r., od 1 maja 2018 r. do 26 września 2019 r. oraz od 5 października 2019 r. do 11 czerwca 2020 r. nie wykonał żadnej czynności w tej sprawie, w wyniku czego doszło do naruszenia prawa stron do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, jednocześnie godząc tym zachowaniem w zasady etyki określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 12 grudnia 2017 r.,

to jest przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (t. jedn. Dz. U. z 2022, poz. 1247), ustalając, iż przewinienie to stanowi wypadek mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 wskazanej ustawy odstąpił od wymierzenia kary (pkt II sentencji orzeczenia).

Od orzeczenia tego odwołanie na niekorzyść obwinionego wniosła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego, zaskarżając je w całości i zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 i 92 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, poprzez całkowicie dowolną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia przy wydawaniu orzeczenia wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności obwinionego, bez uwzględnienia przy wydawaniu orzeczenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem braku przymiotu rażącej obrazę przepisów prawa z uwagi na brak szkody dla uczestnika postępowania oraz wymiaru sprawiedliwości, i w konsekwencji nieprzypisaniem obwinionemu popełnienia elementów czynu ciągłego zarzucanego przez Rzecznika w pkt II tiret 4 oraz 5 i wyeliminowaniem ich z opisu tego czynu przyjętego przez Sąd w pkt II sentencji wyroku, a odnoszących się do nieprzekazania w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. informacji kryminalnej - formularza rejestracyjnego przestępstwa (naruszenie art. 21 ust. 1 ustawy o przetwarzaniu informacji kryminalnych) oraz nienadania w okresie od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z 12 czerwca 2020 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie PR Ds. [...];
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do przypisania obwinionemu elementów czynu ciągłego zarzucanych przez Rzecznika w pkt II tiret 4 oraz 5, a odnoszących się do nieprzekazania w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. informacji kryminalnej - formularza rejestracyjnego przestępstwa (naruszenie art. 21 ust. 1 ustawy o przetwarzaniu informacji kryminalnych) oraz nienadania w okresie od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z 12 czerwca 2020 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie PR Ds. [...], podczas gdy dowody te i wynikające z nich ustalenia prowadzą do wniosku przeciwnego;

- rażącą niewspółmierność kary, związaną z bezpodstawnym zastosowaniem przepisu art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, a skutkującym odstępianiem od wymierzenia kary dyscyplinarnej, w związku z niesłusznym przyjęciem, iż przewinienia dyscyplinarne przypisane obwinionemu stanowią wypadek mniejszej wagi, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności przedmiotowo - podmiotowych tych czynów, a w szczególności fakt, iż zaniechania obwinionego, pełniącego wówczas funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w W., polegające na zwłoce w wykonaniu ustalonych czynności procesowych trwały nawet po kilka miesięcy i w zasadniczym stopniu naruszyły interesy stron na rozstrzygnięcie sprawy w rozsądnym terminie, jak też prowadzenia kolejnego już zresztą postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego o czyny popełnione w tym samym okresie, prowadzi do wniosku odmiennego w zakresie oceny zawinienia i społecznej szkodliwości przewinień dyscyplinarnych przypisanych obwinionemu.

Powołując się na powołane zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- przypisanie obwinionemu popełnienia elementów czynu ciągłego zarzucanych przez Rzecznika w pkt II tiret 4 oraz 5 i uzupełnienie o te elementy opisu czynu przyjętego przez Sąd w pkt II sentencji wyroku, a odnoszące się do nieprzekazania w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. informacji kryminalnej - formularza rejestracyjnego przestępstwa (naruszenie art. 21 ust. 1 ustawy o przetwarzaniu informacji kryminalnych) oraz nienadania w okresie od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z 12 czerwca 2020 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie PR Ds. [...],
- wymierzenie obwinionemu za każdy z dwóch przypisanych mu przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze - jednostkowych kar dyscyplinarnych nagany oraz kary łącznej nagany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie nie jest zasadne w zakresie żadnego z podniesionych zarzutów.

Co do pierwszego z nich należy stwierdzić, iż sposób jego sformułowania jest dość niezrozumiały w kontekście przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Regulacja zawarta w art. 7 k.p.k. przewiduje kryteria oceny dowodów, która jedynie wówczas spełnia warunek swobody, jeżeli została przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także w polu rozważań organu prowadzącego postępowanie pozostawała treść wszystkich dowodów. W sytuacji spełnienia wymogów przewidzianych w tym przepisie można wskazać, że stwierdzenie, że określony dowód jest dowodem wiarygodnym, inny zaś na miano wiarygodnego nie zasługuje, jest stwierdzeniem pozostającym pod ochroną art. 7 k.p.k., a więc nie może być skutecznie podważone przez stronę w postępowaniu odwoławczym. Co do dowodów, jakie zostały w sprawie przeprowadzone nie sposób natomiast uznać, by w zakresie ich oceny doszło do jakichkolwiek naruszeń art. 7 k.p.k., w szczególności w aspekcie podnoszonym w odwołaniu, a więc nie sposób uznać, by wiarygodność jakiegokolwiek dowodu została dowodowi temu przyznana w sposób wadliwy. Wydaje się wręcz, że problem tego rodzaju nie mógł nastąpić, gdyż ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie dokumentów, co do których w ogóle nie wystąpiła problematyka oceny ich wiarygodności. Sąd I instancji uznał przecież, co we wniosku o ukaranie zostało określone jako element deliktu dyscyplinarnego, a więc, że obwiniony, w okresie od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. nie przekazywał informacji kryminalnej - formularza rejestracyjnego przestępstwa, a także, że nie nadał w okresie od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z 12 czerwca 2020 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie PR Ds. [...]. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia wskazuje natomiast, w zakresie obu zarzutów wniosku o ukaranie, że „Sąd uznał za udowodnione wszystkie fakty, które legły u podstaw sformułowania zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w tym punkcie”.

W zaistniałej sytuacji procesowej nie rzecz zatem w tym, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym wadliwie ocenił dowody, a więc, że określonym dowodom niezasadnie nie dał wiary, inne zaś błędnie uznał za wiarygodne, ale w tym, że z punktu widzenia skarżącego, błędnie ustalił, na podstawie wiarygodnych dowodów, że zachowania obwinionego nie stanowią deliktu dyscyplinarnego, na

podstawie faktów ustalonych tak samo, jak uczynił to Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego.

Z takim stanowiskiem, wynikającym z drugiego z postawionych zarzutów, nie sposób się jednak zgodzić. Sąd Najwyższy uznał, iż powody, dla których opisane okoliczności nie zostały uznane za delikt dyscyplinarny, a w konsekwencji wyeliminowane z opisów czynu przypisanego, prawidłowo zostały rozważone przez Sąd I instancji. Sąd ten słusznie uznał przede wszystkim, że nie można mówić o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego, który miałby polegać na nienadaniu biegu zażaleniu przez okres od 30 września 2020 r. do 5 listopada 2020 r. Należy zważyć, że z art. 463 § 1 k.p.k. wynika, że sąd, na którego postanowienie złożono zażalenie, może je uwzględnić jeżeli orzeka w tym samym składzie, w którym wydał zaskarżone postanowienie; w innych wypadkach przekazuje zażalenie niezwłocznie, wraz z aktami lub niezbędnymi odpisami z akt sprawy, sądowi powołanemu do rozpoznania zażalenia. Przepis ten ma zastosowanie do zażaleń na postanowienia prokuratora i prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Ustawa zatem wskazuje, że czynność przekazania winna nastąpić niezwłocznie, nie precyzując zarazem, co oznacza to sformułowanie. Nie ulega jednak wątpliwości, że słowo niezwłocznie oznacza bez nieuzasadnionej zwłoki, przy czym kwestia oceny uzasadnienia zwłoki zawsze winna być rozważana w kontekście okoliczności konkretnej sprawy, a w pierwszej kolejności z pewnością przez pryzmat tego, że zawsze wniesienie zażalenia powinno łączyć się z rozważeniem, czy nie powinno być ono uwzględnione w trybie art. 463 § 1 k.p.k. Już z tego powodu można stwierdzić, że nie było podstaw do ustalenia, że nieprzekazanie zażalenia do rozpoznania przez okres nieco tylko dłuższy niż miesiąc, stanowi na tyle doniosłe naruszenie wspomnianego przepisu, że stanowi delikt dyscyplinarny. Okres ten słusznie został zestawiony przez Sąd Dyscyplinarny I instancji z okresem niezbędnym do rozpoznania zażalenia przez sąd do tego właściwy, a w konsekwencji prawidłowo nie uznał, że doszło w ogóle do rażącej obrazę przepisów prawa. Zważyć należy, że deliktem dyscyplinarnym w kontekście zakwalifikowania zarzuconego obwinionemu zachowania jest rażące i oczywiste naruszenie przepisów prawa, nie zaś jedynie uchybienie normom z przepisów tych wynikającym. Rażące i oczywiste naruszenie prawa oznacza z kolei naruszenie, które jest stwierdzalne już na pierwszy

rzut oka, bez potrzeby przeprowadzania szczególnych analiz prawniczych, a nadto powoduje dla określonego uczestnika postępowania określone, nieuzasadnione i z reguły dolegliwe konsekwencje. Nie ulega wątpliwości, że żadnej z wymienionych cech nie posiada zachowanie polegające na nieprzekazanie zażalenia do rozpoznania właściwemu sądowi w realiach niniejszej sprawy, gdyż po pierwsze bez szczegółowej analizy sprawy, w której wniesiono zażalenie oraz bez szczegółowego rozważenia stanu kadrowego jednostki, w której pełnił służbę obwiniony, nie sposób dokonać negatywnej oceny takiego zaniechania, zwłaszcza w kontekście tak krótkiego, bo ledwo tylko ponad miesięcznego, okresu, kiedy miało ono miejsce. Jeżeli chodzi natomiast o konsekwencje dla podmiotu, który wniósł zażalenie, nie ulega wątpliwości, że konsekwencje procesowe zaniechana prokuratora X.Y. nie wystąpiły w ogóle. Rozstrzygnięcie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w tym zakresie zasługuje zatem na aprobatę.

Tak samo należy ocenić kolejne organizacyjne uchybienie, związane z nieprzekazywaniem przez okres od 13 stycznia 2017 r. do 16 listopada 2020 r. informacji kryminalnej – formularza rejestracyjnego przestępstwa. Jakkolwiek okres czasu, kiedy stan taki miał miejsce nie jest okresem krótkim, w kontekście obowiązku bezzwłoczności działania w tym zakresie, dokonując oceny czy zachowanie stanowi delikt dyscyplinarny należy uwzględnić całokształt okoliczności podmiotowo przedmiotowych, które mogą rzutować na ocenę tego zachowania. Sąd Dyscyplinarny I instancji wywiązał się z tego obowiązku i słusznie uwzględnił, że zaistniałe uchybienie miało wymiar wyłącznie formalny, nie skutkowało negatywnymi konsekwencjami procesowymi dla żadnej ze stron postępowań, finalnie doszło do naprawienia zaistniałego uchybienia, a nadto na jego zaistnienie z pewnością miała wpływ określona, szczególnie niekorzystna sytuacja kadrowa. Skarżący tych okoliczności nie kwestionuje, jednak ich uwzględnienie w realiach sprawy, słusznie doprowadziło Sąd Dyscyplinarny do zmian opisu czynu przypisanego. Nie sposób zatem uznać, że zaskarżone orzeczenie dotknięte zostało uchybieniem błędnych ustaleń faktycznych.

Nie można zgodzić się ze skarżącym w zakresie ostatniego z podniesionych zarzutów, dotyczącego rozstrzygnięcia o karze, a ściślej prawidłowości decyzji o odstąpieniu od jej orzeczenia. Zarówno decyzja o uznaniu zachowań obwinionego

za przypadek mniejszej wagi, jak i związana z tym decyzja o odstąpieniu od wymierzenia kary, były decyzjami zasadnymi. Słusznie Sąd I instancji wskazał na okoliczności podmiotowe jak i przedmiotowe związane z oceną czynów przypisanych prokuratorowi X.Y., a także właściwie je ocenił z punktu widzenia możliwości uznania je za delikt szczególnej kategorii. Stanowiska tego nie zmienia fakt, że X.Y. pełnił obowiązek szefa jednostki, z czym co do zasady należy wiązać większą odpowiedzialność. Sąd Dyscyplinarny słusznie miał w polu widzenia fakt, że znaczne obciążenie obowiązkami służbowymi obwinionego nie mogło doprowadzić do jego ekskulpacji, jednak z drugiej strony w sposób oczywisty wpłynęło na ocenę samej możliwości realizacji tych obowiązków. Nie można przecież zaakceptować takiego stanu rzeczy, że określona osoba podejmuje się realizacji określonych obowiązków, które są nadmierne nie z jej winy, a następnie z powodu niepodolenia im zostaje ukarana dyscyplinarnie. Stanowisko skarżącego musiałoby natomiast prowadzić do takiej reakcji na wskazany stan rzeczy. Sąd Najwyższy z tego względu podzielił pogląd wyrażony w I instancji, że zachowania obwinionego powinny zostać uznane za przypadek mniejszej wagi, w następstwie czego doszło do odstąpienia od wymierzenia kary.

To ostatnie rozstrzygnięcie skarżący również kwestionuje w sposób niezasadny. Sąd orzekający o karze zawsze dysponuje pewnym luzem decyzyjnym, który może podlegać wzruszeniu jedynie w razie stwierdzenia, że orzeczenie o karze jest oczywiście nieakceptowalne, tj. że razi nieadekwatnością już na pierwszy rzut oka i nie podlega kwestii, że nie zrealizuje celów kary ani w zakresie społecznego, ani indywidualnego oddziaływania. Tak w niniejszej sprawie z pewnością nie jest – orzeczenie stwierdzające winę, w kontekście rodzaju zachowań przypisanych prokuratorowi X.Y., z pewnością będzie dla niego orzeczeniem wystarczająco dolegliwym, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, że dopuścił się go jako pełniący określoną funkcję, z której został odwołany. Nadto, w najbliższym środowisku obwinionego, a więc innych prokuratorów tej jednostki, będzie stanowiło informację o reakcji sądownictwa zawodowego na takie zachowania.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

